

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6, cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte:

021 348 14 74

0733 131 145

0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802

0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS).

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CAVICCHIA, DANIELE

Coaja lucrurilor = Il guscio delle cose / Daniele Cavicchia ; trad. din
limba italiană de George Popescu ; pref. de Eugenio Borgna. - București :
Eikon, 2021

ISBN 978-606-49-0455-3

I. Popescu, George (trad.)

II. Borgna, Eugenio (pref.)

821.131.1

DTP: Mariana Răbincă

Editor: Valentin Ajder

Daniele Cavicchia

COAJA LUCRURILOR

IL GUSCIO DELLE COSE

Traducere din limba italiană de/
Traduzione dall'lingua italiano di
George Popescu

Prefață de/Prefazione di
Eugenio Borgna

E I K O N

București, 2021

Prefazione	
<i>di Eugenio Borgna</i>	6

IL GUSCIO DELLE COSE

I A volte le troppe pagine tendono a sanguinare.....	14
II Gli animali nella foresta hanno scavato buche.....	18
III Quando lei arrivò seppe di essere persa.....	20
IV Ognuno passa come può.....	24
V Ecco il giorno del raccolto.....	26
VI I giorni diventano vuoti le notti spettrali.....	28
VII C'è la festa del paese.....	32
VIII Lei aveva affidato la lettera in mani sicure.....	34
IX Le foglie le foglie sono cadute in anticipo.....	36
X Pioveva e i ciottoli erano lucidi.....	40
XI Mi chiedo cosa avviene quando il silenzio.....	42
XII Venne dal profondo la scossa.....	46
XIII Un dono dovrebbe essere per sempre.....	48
XIV L'uomo piega la lettera.....	52
XV Lei era scesa dal treno.....	54

L'APPENA NATA

I Potrebbe essere a tua insaputa.....	60
II Chi genera decide un nome.....	64
III Potrebbe essere che il discorso.....	66
IV Chi genera ha un sogno.....	70

CUPRINS

Prefață	
<i>de Eugenio Borgna</i>	7

COAJA LUCRURILOR

I Uneori prea multele pagini tind să sângereze.....	15
II În pădure animalele au săpat găuri.....	19
III Când ea a apărut a știut că-i pierdută.....	21
IV Fiecare trece cum poate.....	25
V Iată grădina povestirii.....	27
VI Zilele devin pustii nopțile năuce.....	29
VII E sărbătoarea satului.....	33
VIII Ea încredințase scrisoarea în mâini sigure.....	35
IX Frunzele frunzele au căzut devreme.....	37
X Ploua și pietricelele erau limpezi.....	41
XI Mă întreb ce se-ntâmplă când tăcerea.....	43
XII Din adânc sosit-a cutremurul.....	47
XIII Un dar ar trebui să fie pe veci.....	49
XIV Bărbatul îndoia scrisoarea.....	53
XV Ea coborâse din tren.....	55

ABIA NĂSCUTĂ

I S-ar putea întâmpla fără să știi.....	61
II Cine creează decide un nume.....	65
III Se poate ca discursul abia demarat.....	67
IV Cine creează are un vis.....	71

COSÌ SIA

I E così sia se ritieni che il peccato esista.....	76
II Ma c'è un'altra storia	80
III I ricordi hanno bisogno di tempo	84

EPILOGO

*(in forma di congedo)**Il cilicio*

Giunse ed era un suono di viola	90
Vieni, vieni	94

AȘA SĂ FIE

I Și astfel dacă reții că păcatul există.....	77
II Dar mai este o poveste.....	81
III Amintirile au nevoie de timp.....	85

EPILOG

*(în formă de despărțire)**Ciliciul*

Ajunse și era un sunet de vioară.....	91
Vino, Vino	95

A volte le troppe pagine
tendono a sanguinare
occorre cautela con le parole
a volte diventano scheletri
sai esistono segreti
dove la menzogna impera
quelle che vedi non sono radici
ma ossa e nervi essiccati
l'opaco che umilia la luce

la luce che era

che dici

io non sento il canto segreto
il coro che tu annunci
io non vedo
oltre il confine stabilito
annaspo nell'immobilità del lago
tra rifiuti di acciaio di legno e alghe scivolose.

*Lassù – dici – o giù
è sempre l'infinito che guardi.*

L'ombra che ondula risuscita le parole
eppure tace come un ramo senza luce
saremo in viaggio quando la serpe arriverà
o polvere al crocevia delle domande
tu torna – diciamo – torna da dove sai
noi non chiederemo chi tu sia

non chiederemo

perché chiedere è già troppo ardire.

Uneori prea multele pagini
tind să sângereze
trebuie multă grijă cu cuvintele
uneori devin schelete
știi există taine
în care minciuna domină
cele ce vezi nu sunt rădăcini
ci oase și nervuri vlăguite
opacul ce umilește lumina

lumina care era

ce zici

eu nu simt tainicul cânt
corul pe care-l vestești tu
și nu văd
dincolo de hotarul stabilit
vârtej în nemișcarea lacului
printre gunoaie de oțel de lemn și alge mișcătoare.
*Acolo sus – spui – ori jos
ce privești e mereu infinitul.*

Umbra ce unduiește învie cuvintele
ori tace ca un ram fără lumină
vom fi în voiaj când șarpele va sosi
ori pulbere la răspântia cuvintelor
tu să revii – să zicem – să revii de unde știi
noi nu vom întreba cine oi fi
nu vom întreba
fiindcă a întreba e deja prea arzător.

L'ombra ascolta e vorrebbe dire
che il pianto ha più di cento parole
e nessuna toglierebbe il peso al dolore
recluso in una bolla trasparente
che tutti vedono e nessuno può rompere
scrigno geloso e sacro
consapevole da non poterlo condividere.

Così tace
come saggezza su pergamena consumata
come sabbia parola di roccia.
Eccoti, eppure vai,
eccomi, eppure abbarbicato alla tua parola.
Da quale cielo mi parli?

Umbra ascultă și ar vrea să spună
că plânsul are mai mult de-o sută de cuvinte
și niciunul n-ar nimici povara durerii
închisă într-o bulă transparentă
pe care toți o văd și nimeni n-o poate sparge
scrin gelos și sacru
conștient de a nu-l putea împărtăși.

Astfel tace
ca înțelepciunea pe pergamentul ars
ca nisipul cuvânt de stâncă.
Iată-te, și totuși du-te,
iată-mă, și totuși încătușat cuvântului tău.
De care cer îmi vorbești?

III

Quando lei arrivò seppe di essere persa
nell'intrico della foresta tu eri già albero
avevi la lucentezza della corteccia
ma non la sua lingua e lei non ti riconobbe
un poco aveva esitato seguendo il raggio
che insisteva su quei rami

potevi urlare certo
e il tuo urlo sarebbe arrivato altrove
non dove lei era e dove tu potevi essere
per quell'incontro
che non sapevi come sarebbe stato.

Poi tutto cambiò ed ebbe fine
la foresta si aprì
gli animali uscirono dalle loro tane
l'urlo scivolò lungo il tronco a cercare le radici
lei era lì di luce poi la vedi andare via
voltarsi e sfiorarti con il suo sguardo azzurro
la vedi andare oltre il tuo urlo
oltre quella storia che poteva essere
ma oggi non esistono presagi favorevoli
tutto appare deciso e mentre lei si allontana
non immagini quale futuro riempirà
perdurando l'assenza di testimoni attendibili.

Hai parole di linfa e di corteccia
la pazienza umida della terra
hai l'assenza di lei e di qualche raggio caparbio
il suo ultimo sguardo l'ultimo respiro rassegnato

III

Când ea a apărut a știut că-i pierdută
în zumzetul pădurii tu erai deja arbore
aveai luciul unei scoarțe
dar nu limba ei și ea nu te-a recunoscut
un pic a ezitat urmând o rază
ce tresărea peste acele ramuri
puteai striga firește
iar strigătul tău ar fi ajuns undeva
nu unde era ea și unde puteai fi tu
pentru acea întâlnire
despre care nu știi cum s-ar fi încheiat.

Apoi totul s-a schimbat și s-a sfârșit
pădurea s-a deschis
animalele au ieșit din vizuinele lor
strigătul a alunecat de-a lungul trunchiului căutând rădăcinile
ea era acolo în lumină apoi a fost văzută plecând
întorcând spatele și atingându-te cu privirea azură
o vezi plecând dincolo de strigătul tău
dincolo de acea poveste ce putea avea loc
dar azi nu există prevestiri favorabile
totul apare hotărât și în timp ce se îndepărtează
nu imaginezi ce viitor va reumple
persistând absența de martori credibili.

Ai cuvinte de limfă și de crustă
răbdarea umedă a pământului
ai absența ei și a vreunei raze îndărătnice
ultima sa privire ultima răsufare resemnată

hai ciò che occorre per conservare il suo ricordo
ora il fischio di un treno annuncia la partenza
rintana gli animali scuote i rami allerta la linfa
lei sarà su quel treno che attraverserà questo bosco
andrà lontano con il niente nel cuore
avrai poca coscienza del prima e nulla del dopo.

ai ceea ce trebuie spre a păstra amintirea
acum șuierul unui tren anunță plecarea
închide animalele zguduie ramurile alertează limfa
ea va fi în trenul care trece prin această pădure
va pleca departe cu nimicul în inimă
vei avea puțină știință despre întâia dată și nimic după.